

Sygn. akt II CSK 385/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Z. Ż. i M. Ż.
przeciwko Bankowi [...] Spółce Akcyjnej w G.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 lutego 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może rozstrzygnąć w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołali przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wskazując, że w sprawie występuje zagadnienie prawne:

1. Czy uzupełnienie luki powstałej po usunięciu nieuczciwego postanowienia w zakresie wykraczającym poza przepisy dyspozytywne, jest zgodne z prewencyjnym celem przepisów art. 385² k.c. w związku z art. 6 ust. 1 oraz art. 7 ust. 1 dyr. 93/13/WE, polegającym na zapobieganiu nieuczciwej konkurencji; 2. czy zastosowanie normy w ramach analogii z sytemu prawa (analogia iuris) jest zgodne z paradygmatem transparentności i jednoznaczności postanowień umowy konsumenckiej (art. 385¹ § 1 k.c. w związku z art. 4 ust. 1 i 2 oraz 5 dyr. 93/13/WE ?).

W związku za taką przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przypomnieć należy, że jej powołanie zobowiązuje skarżącego nie tylko do sformułowania zagadnienia prawnego ale przede wszystkim do przedstawienia wyczerpującej argumentacji prawnej wskazującej na rzeczywiste istnienie powołanej przesłanki, uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu

Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, Nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Wątpliwości, które skarżący ujął w dwa zapytanie pozostają w związku z treścią uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego wydanego już uprzednio w tej sprawie, w którym kwestia nie tylko dopuszczalności, ale potrzeby uzupełnienia luki powstałej w umowie po usunięciu z niej niedozwolonego postanowienia umownego została obszernie omówiona nie tylko na gruncie orzecznictwa krajowego ale i unijnego, z sugestią sposobu jej wypełnienia. Do Sądu ponowienie rozstrzygającego sprawę należała ocena, w jaki sposób lukę tę wypełnić i decyzja Sądu Apelacyjnego, należycie uzasadniona, dlaczego przyjmuje oznaczony sposób wypełnienia tej luki, nie może być podważana przez konstruowanie zagadnień prawnych jak wyżej przytoczone. Zważywszy zatem, że zagadnienie, które przedstawili skarżący nie może być uznane za istotne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze szczególny charakter sprawy.